

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu't Anim

Ang Pitong Panahon ni Nebukadnezar: Isang Propetikong Tapiserya na Nagbubunyag ng Paganismo, Papalismo, at Estados Unidos

Jeff Pippenger
2023-12-21

Ang sagisag ni Nabucodonosor sa ikaapat na kabanata ay kagila-gilalas. Ang kaniyang “pitong panahon” ay sumagisag sa mga kapanahunang niyurakan ng paganismo (ang palagian) at ng papalismo (ang pagsalangsang ng pagkatiwangwang) ang santuwaryo at ang hukbo.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Ang pagyurak sa “kapwa ang santuwaryo at ang hukbo,” na binanggit sa talatang labing-tatlo, ay kumakatawan sa “pitong panahon” na siyang huli sa dalawang poot ng Diyos; at ang “pitong panahon” ni Nabucodonosor ay kumakatawan sa “pitong panahon” na siyang una sa mga poot ng Diyos, ngunit kapwa kinakatawan bilang iisang linya, ayon sa propesiya.

Iuunat ko sa ibabaw ng Jerusalem ang pising panukat ng Samaria, at ang pabigat na tingga ng sambahayan ni Ahab: at aking pupunasan ang Jerusalem na gaya ng isang taong pumupunas ng pinggan, na pinupunasan niya iyon at ibinabaligtad. 2 Hari 21:13.

Daniel kabanata walo, talatang labintatlo, ay tumutukoy sa ikalawang linya ng mga poot ng Diyos, na ipinataw sa timog na kaharian ng Juda, na nagsimula noong 677 BC. Ang "pitong panahon" ni Nebukadnezar ay kumakatawan sa linya ng unang poot ng Diyos, na ipinataw sa hilagang kaharian ng Israel, na nagsimula noong 723 BC. Ang "pitong panahon" ni Nebukadnezar ay kumakatawan sa isang libo dalawang daan at animnapung taon na niyurakan ng paganismo ang santuwaryo at ang hukbo, na sinundan ng isang libo dalawang daan at animnapung taon na niyurakan ng papalismo ang santuwaryo at ang hukbo.

Ang Papalismo ay walang iba kundi paganismong binalutan ng pag-aangkin ng Kristiyanismo. Wari’y “paganismong nabinyagan.” Walang anumang kumakatawan kay Cristo o sa Kristiyanismo sa Katolisismo. Natutuhan ng sanlibutan ang katotohanang iyan sa kasaysayan ng Madilim na Panahon, ngunit mula noong 1798, nalimutan na ito ng sanlibutan. Ang kapapahan ay may gayunding puso tulad ng paganismo. Magkakapareho ang relihiyon at ang mga ritwal ng mga relihiyon. Ang paghatol na “pitong panahon” kay Nebukadnezar ay ang pagkaloob sa kanya ng puso ng isang hayop. Ang pusong hayop na iyon na ipinagkaloob sa kanya ay ang pusong kumakatawan sa relihiyon ng paganismo, maging ito man ay hayagang paganismo o nakabalatkayong paganismo sa anyo ng Katolisismo. Tinutukoy ni Sister White na ang dragon sa Apocalipsis labindalawa ay si Satanas, ngunit sa ikalawang pakahulugan ito’y ang paganong Roma.

“Kaya’t bagaman ang dragon, sa pangunahing diwa, ay kumakatawan kay Satanas, sa ikalawang diwa ito’y sagisag ng paganong Roma.” The Great Controversy, 439.

Ang halimaw na kinatawan ni Nabucodonosor sa loob ng "pitong panahon" ay ang halimaw ng dragon sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, at pagkatapos ay ang halimaw ng Katolisismo sa isa pang isang libo dalawang daan at animnapung araw. Sa katapusan ng mga araw na iyon, si Nabucodonosor ay isang sagisag ng Estados Unidos, na siyang sa huli ay ang bulaang propeta. Sa paraang propetiko, kinatawan ni Nabucodonosor ang dragon, ang halimaw, at ang bulaang propeta—ang tatluhang kapangyarihang bumubuo sa espirituwal na Babilonia at umaakay sa sanlibutan tungo sa Armagedon. Si Nabucodonosor ay kumakatawan sa literal na Babilonia, at sa gayon siya ay ginamit bilang sagisag ng tatlong kapangyarihang bumubuo sa espirituwal na Babilonia ng mga huling araw.

Upang makilala ang bagong-tukoy na simbolismo, mahalagang una munang ilugar si Nebukadnezar sa 1798, kung kailan naibalik ang kanyang kaharian sa wakas ng "pitong panahon." Itatag natin ang panandang-daan na ito sa ikaapat na kabanata ng Daniel, bago tayo magsimulang talakayin ang kabanata sa isang higit na sistematikong paraan.

Sa “panahon ng wakas” noong 1798, inalisan ng selyo ang aklat ni Daniel, at tinupad nito ang layuning nitong magpakilala ng lumalagong liwanag na susubok, magpapadalisay, at magbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang pag-alis ng selyo sa aklat ni Daniel ay nagtatakda ng pasimula ng tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na nakabatay sa mga katotohanang inihayag noong panahong iyon.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang dadalisayin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:9, 10.

Ang layuning propetiko ng pag-alis ng selyo sa aklat na binubuo ng Aklat ni Daniel at ng Aklat ng Pahayag ay subukin ang salinlahing nabubuhay sa kapanahunang kung kailan inaalisan ng selyo ang aklat. Sa ikalabindalawang kabanata ng Daniel, may tatlong propesiya tungkol sa panahon na natukoy. Ang una ay ang isang libo dalawang daan at animnapung taon na kung kailan pangangalatin ang kapangyarihan ng banal na bayan.

Ngunit ikaw, O Daniel, ililhim mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan; marami ang magpaparoo’t parito, at lalago ang kaalaman. Pagkatapos ay tumingin ako, si Daniel, at narito, may dalawa pang iba na nakatayo, ang isa sa panig na ito ng pampang ng ilog, at ang isa sa panig na yaon ng pampang ng ilog. At sinabi ng isa sa lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog: Gaano katagal pa hanggang sa wakas ng mga kababalaghang ito? At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nasa ibabaw ng tubig ng ilog, nang itaas niya ang kaniyang kanang kamay at ang kaniyang kaliwang kamay patungo sa langit, at sumumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito’y tatagal ng isang panahon, mga panahon, at kalahating panahon; at kapag natapos na ang pagkakalat ng kapangyarihan ng banal na bayan, matatapos ang lahat ng mga bagay na ito.

Daniel 12:4-7.

Ang dalawa pang panahong propetiko sa ikalabindalawang kabanata ay isang libo't dalawang daan at siyamnapung araw at isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw.

At ako'y nakarinig, ngunit hindi ko naunawaan; nang magkagayo'y sinabi ko, O Panginoon ko, ano ang magiging wakas ng mga bagay na ito? At sinabi niya, Yumaon ka, Daniel; sapagkat ang mga salita ay nasarhan at tinatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang lilinisin, paputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan: at wala sa masasama ang makauunawa; ngunit ang mga pantas ay makauunawa. At mula sa panahong alisin ang palaging handog, at maitatag ang kasuklamsuklam na nagpapanglawa, ay may isang libo dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghihintay, at nakararating hanggang sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang araw. Daniel 12:8-12.

Sa mga talatang iyon, ang "panahon ng wakas" ay binanggit nang makalawa at ipinakahulugan bilang ang panahon kung kailan maaalisan ng selyo ang mga salita ni Daniel. Ang mga salitang siyang paksa ng pag-aalis ng selyo sa "panahon ng wakas" ay ang tatlong panahong propetiko na 1,260 (panahon, mga panahon, at kalahati), 1,290, at 1,335. Dalawa sa tatlong panahong ito ay tinukoy bilang "mga araw." Dalawa sa tatlo ang nagtapos noong 1798, at ang ikatlo ay nagtapos sa mismong katapusan ng 1843. Ito ay sa mismong katapusan ng 1843, sapagkat sinasabi ng talata, "mapalad ang naghihintay, at umaabot sa..."

Ang salitang "cometh" ay nangangahulugang "dumampi." Kaya't mapalad ang naghihintay, at umaabot hanggang sa pagdampi sa unang araw ng 1844. Nagsimula ang panahon ng pag-antala sa talinghaga ng sampung dalaga sa unang pagkadismaya sa kasaysayan ng mga Millerite, at ang pagkadismayang iyon ay dumating sa mismong huling araw ng 1843, at ang mismong huling araw ng 1843 ay dumampi sa mismong unang araw ng 1844. Nagsimula ang pagpapala ng paghihintay nang magsimula ang panahon ng pag-antala sa unang pagkadismaya.

Marami pang dapat talakayin sa mga talatang ito, ngunit ang puntong isinasaalang-alang natin dito ay ang propetikong tungkulin ni Daniel. Ang layunin ng aklat ni Daniel, na kinakatawan ni Daniel sa bahaging ito, ay magbunga ng isang tatlong-yugtong proseso ng pagsubok kapag inalisan ng selyo ang aklat. Sinabihan si Daniel na magpatuloy sa kaniyang lakad hanggang sa panahon ng wakas, kung kailan aalisan ng selyo ang aklat. Ang konklusyon ng kabanata ay nagbibigay-diin sa mangyayari kapag dumating ang panahon ng wakas.

Datapuwa't yumaon ka sa iyong daan hanggang sa dumating ang wakas: sapagka't magpapahinga ka, at tatayo ka sa iyong itinalagang bahagi sa katapusan ng mga araw. Daniel 12:13.

Ang aklat ni Daniel ay nakatakdang tumayo sa kaniyang bahagi sa wakas ng mga propetikong araw ni Daniel.

Kapag ipinagkaloob ng Diyos sa isang tao ang isang natatanging gawain, nararapat siyang tumindig sa kaniyang bahagi at dako, gaya ng ginawa ni Daniel, handang tumugon sa tawag ng Diyos, handang tuparin ang Kaniyang layunin. Manuscript Releases, tomo 6, 108.

Sa panahon ng wakas noong 1798, tumayo si Daniel sa kaniyang bahagi, na sa talatang labintatlo ay ipinahayag bilang “sa katapusan ng mga araw.” Ang wakas ng pagkatapon ni Nebukadnezar na “pitong panahon” ay tumutukoy sa 1798, sapagkat nagwakas iyon sa “katapusan ng mga araw.”

At sa katapusan ng mga araw, ako, si Nebucadnezar, ay itiningala ko ang aking mga mata sa langit, at bumalik sa akin ang aking kaunawaan; at pinagpala ko ang Kataas-taasan, at pinuri at pinarangalan ko ang nabubuhay magpakailanman, na ang kaniyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan, at ang kaniyang kaharian ay sa sali't saling lahi. At ang lahat ng mga nananahan sa lupa ay ibinibilang na wala; at siya'y gumagawa ayon sa kaniyang kalooban sa hukbo ng langit at sa mga nananahan sa lupa; at walang makapipigil sa kaniyang kamay, ni makapagsasabi sa kaniya, Ano ang iyong ginagawa? Sa oras ding yaon ay bumalik sa akin ang aking katinuan; at alang-alang sa kaluwalhatian ng aking kaharian, ang aking karangalan at kaningningan ay nagbalik sa akin; at hinanap ako ng aking mga tagapayo at ng aking mga panginoon; at ako'y pinatatag sa aking kaharian, at dinagdagan pa ako ng marilag na kamahalan. Ngayo'y ako, si Nebucadnezar, ay pumupuri, nagbubunyi, at nagpaparangal sa Hari ng langit, na ang lahat ng kaniyang mga gawa ay katotohanan, at ang kaniyang mga lakad ay kahatulan; at ang mga lumalakad sa kapalaluan ay kaya niyang ibaba. Daniel 4:34-37.

Ang pariralang “wakas ng mga araw” ay kumakatawan sa panahon ng wakas noong 1798. Naitatag noon si Nabucodonosor sa kaniyang kaharian, at ang tinutukoy ay hindi na ang kasaysayan ng mga hayop ng paganismo at papalismo. Sa puntong iyon, kinatawan ni Nabucodonosor ang isang ganap na napagbagong-loob na tao, at sa gayon ay kinatawan niya ang hayop na mula sa lupa sa propesiya ng Biblia na nagsimulang maghari noong 1798; nagsimula ito bilang isang kordero, bagaman nakatakdang sa kalaunan ay magsalita ito na gaya ng isang dragon. Ipinakakatawan niya ang hayop na mula sa lupa na maghahari sa loob ng pitumpung simbolikong taon bilang katuparan ng Isaias dalawampu't tatlo, gaya ng ang kaniyang literal na kaharian ay naghari sa loob ng literal na pitumpung taon. Ang simbolismo ay di-mapasubalian.

Kumakatawan si Nebukadnezar sa isang ugnayang propetiko sa pagitan ng tatlong kapangyarihang inilalarawan sa Apocalipsis kabanata labindalawa at labintatlo. Doon sila kinikilala bilang ang dragon, ang halimaw na mula sa dagat, at ang halimaw na mula sa lupa. Sa Apocalipsis kabanata labing-anim, sila ay kinikilala bilang ang tatlong kapangyarihang umaakay sa sanlibutan patungo sa Armagedon. Ang “pitong panahon” ni Nebukadnezar ang nag-uugnay sa tatlong halimaw na iyon, sapagkat ang literal na Babilonia ay isang larawan ng espirituwal na Babilonia, at ang gayon ding linya ng propesiya na matatagpuan sa aklat ni Daniel ay ipinagpatuloy sa aklat ng Apocalipsis, sapagkat ang dalawang aklat ay nagpapasakdal sa isa't isa.

Si Nebukadnezar ay nagsasagisag sa 1798 bilang isang propetikong kawing sa pagitan ng dragon, ng halimaw, at ng huwad na propeta. Ang 1798 ang “panahon ng wakas” para sa mensahe ng unang anghel at sa kasaysayang Millerita. Pinatnubayan si William Miller na ibatay ang buong propetikong balangkas niya sa kaniyang pagkilala sa dragon ng paganismo at sa halimaw ng Katolisismo, ngunit hindi niya nakita ang Estados Unidos bilang ang halimaw na mula sa lupa at huwad na propeta. Nakita niya ang kasaysayan bago ang “panahon ng wakas” noong 1798, ngunit ang hinaharap ay nanatili pang hinaharap. At sa “panahon ng wakas” noong 1989, saka makikilala

ang tatlong kapangyarihan.

Ang pag-alis ng selyo sa propetikong pagkilala sa dragon at halimaw noong 1798 ay kinakatawan ng Ilog Ulai ng mga kabanata pito, walo, at siyam. Ang pag-alis ng selyo sa propetikong pagkilala sa dragon, halimaw, at bulaang propeta noong 1989 ay kinakatawan ng Ilog Hiddekel ng mga kabanata sampu, labing-isa, at labing-dalawa. Si Nebukadnezar ay kumakatawan sa kilusan ng unang anghel na dumating noong 1798, at siya ay tipo ni Belsasar na kumakatawan sa kilusan ng ikatlong anghel na dumating noong 1989. Dahil dito, ang ikalawang panaginip ni Nebukadnezar, sa ikaapat na kabanata, ay kumakatawan sa mensahe ng unang anghel.

Nagtapos ang "pitong panahon" ni Nebuchadnezzar sa "panahon ng wakas" noong 1798, kasabay ng pagdating ng mensaheng babala ng darating na paghatol. Sa "wakas ng mga araw," siya ay isang nabagong-loob na tao, kaya't kinakatawan niya ang Republikanong sungay ng halimaw na mula sa lupa, noong ito'y parang kordero. Kasabay nito, kinakatawan din niya ang Filadelfianong Protestanteng sungay ng halimaw na mula sa lupa.

Bilang unang hari ng Babilonya, siya ay isang tipo ni Belsasar, ang huling hari ng Babilonya. Ang paghatol kay Nimrod ang naging tipo ng paghatol sa kanya, at ang sa kanya nama'y naging tipo ng paghatol kay Belsasar. Ang kanyang paghatol ay kumatawan sa pagbubukas ng Paghuhukom ng Pagsisiyasat noong Oktubre 22, 1844.

Haring Nebukadnezar, sa lahat ng mga bayan, mga bansa, at mga wika na tumatahan sa buong lupa: Sumagana nawa sa inyo ang kapayapaan. Minabuti kong ipahayag ang mga tanda at mga kababalaghan na ginawa sa akin ng Kataas-taasang Diyos. Kay dakila ng kaniyang mga tanda! At kay makapangyarihan ng kaniyang mga kababalaghan! Ang kaniyang kaharian ay kahariang walang hanggan, at ang kaniyang paghahari ay mula sa sali't saling lahi. Akong si Nebukadnezar ay nasa kapahingahan sa aking bahay, at nasa kasaganaan sa aking palasyo: Ako'y nanaginip ng isang panaginip na ikinatakot ko, at ang mga pag-iisip ko sa aking highaan at ang mga pangitain sa aking ulo ay bumagabag sa akin. Daniel 4:1-5.

Ang panaginip ay ikinatakot ni Nabucodonosor, at ang simbolismo ng panaginip ay kumakatawan sa walang-hanggang Ebanghelyo ng unang anghel, na nag-uutos sa mga tao na "matakot sa Diyos."

At nakita ko ang isa pang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng himpapawid, na taglay ang walang-hanggang ebanghelyo upang ipangaral sa mga nananahan sa lupa, at sa bawat bansa, at lipi, at wika, at bayan, na nagsasabi na may malakas na tinig: Matakot kayo sa Diyos, at magbigay ng kaluwalhatian sa kanya; sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol; at sambahin ninyo siya na lumikha ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig. Apocalipsis 14:6, 7.

Ang walang hanggang ebanghelyo ay isang mensaheng may tatlong hakbang: ang unang hakbang, gaya ng kinakatawan sa unang anghel, ay ang matakot sa Diyos; ang ikalawang hakbang ay ang magbigay sa Kanya ng kaluwalhatian; at ang ikatlo ay kinakatawan ng oras ng Kanyang paghatol. Ang "kaluwalhatian" ay kumakatawan sa katangian, at sa ikalawang "go to" sa kuwento ng paghihimagsik ni Nimrod siniyasat ang katangian ng lungsod at ng torre. Ito ay isang pagsisiyasat na paghatol. Ang pagsasanib ng simbahan at ng estado ay ang larawan ng hayop, at ang ikalawang

hakbang ni Nimrod ay ang pagpamalas ng larawan ng hayop; ngunit ang ikalawang hakbang ng walang hanggang ebanghelyo ay nagbubunga ng pagluluwalhati sa katangian ng Diyos, hindi sa katangian ni Nimrod.

Ang takot ni Nebukadnezar ay isang sagisag ng unang pagsubok, gaya ng naging pasya ni Daniel na huwag kumain ng pagkain ng Babilonia, sapagkat si Daniel ay may takot sa Diyos. Dumating sa kasaysayan ang unang anghel noong 1798, at pagkaraan noon ay pinagkalooban ng kapangyarihan noong Agosto 11, 1840. Itinutukoy ng panaginip ni Nebukadnezar ang pagdating ng unang mensahe sa panahon ng wakas noong 1798.

Ako'y nanaginip at ako'y natakot; at ang mga pag-iisip ko sa aking higaan at ang mga pangitain ng aking isipan ay bumagabag sa akin. Kaya't nag-utos ako na dalhin sa harap ko ang lahat ng mga pantas sa Babilonia, upang ipaalam nila sa akin ang pakahulugan ng panaginip. Nang magkagayo'y pumasok ang mga salamangkero, ang mga astrologo, ang mga Caldeo, at ang mga manghuhula; at isinalaysay ko sa kanila ang panaginip; ngunit hindi nila ipinaalam sa akin ang pakahulugan nito. Ngunit sa wakas ay pumasok sa harap ko si Daniel, na ang pangalan ay Belteshazzar, ayon sa pangalan ng aking diyos, at nasa kaniya ang espiritu ng mga banal na diyos; at sa harap niya ay isinalaysay ko ang panaginip, na sinasabi, O Belteshazzar, pinuno ng mga salamangkero, sapagkat nalalaman ko na ang espiritu ng mga banal na diyos ay nasa iyo, at walang lihim na nakababagabag sa iyo, ipahayag mo sa akin ang mga pangitain ng aking panaginip na aking nakita, at ang pakahulugan nito. Daniel 4:5-9.

Ang pagdating ng unang mensahe sa panahon ng wakas noong 1798, na kinakatawan ng takot ni Nebukadnezar, ay nagmamarka ng sandali kung kailan nakatalagang alisin ang tatak sa aklat ni Daniel.

Ngunit ikaw, O Daniel, isara mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas: marami ang magsisiparoon at magsisiparito, at ang kaalaman ay lalago. ... At sinabi niya, Humayo ka, Daniel; sapagkat ang mga salita ay nakasara at natatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, papuputiin, at susubukin; ngunit ang mga masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa mga masasama ang makauunawa; ngunit ang mga pantas ay makauunawa. Daniel 12:4, 9, 10.

Nang inalis ang tatak sa aklat ni Daniel sa “panahon ng kawakasan,” tinawag ang mga tao na lumapit at siyasatin ang paglago ng kaalaman, at ang panawagang iyon sa kalaunan ay nagbunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang isang uri ay hindi nakaunawa, at ang isa nama'y nakaunawa. Ang marurunong ng Babilonya, na kinakatawan bilang “ang mga salamangkero, ang mga astrologo, ang mga Caldeo, at ang mga manghuhula,” ay hindi nakaunawa; ngunit nakaunawa si Daniel. Ang mga “marurunong” ng Babilonya ay hindi nakaunawa, kaya't kinakatawan nila ang masasama. Si Daniel ang kumakatawan sa marurunong.

Ipagpapatuloy natin ang ikaapat na kabanata ng Daniel sa susunod na artikulo.

Ang mga hindi tapat sa gawain ng Diyos ay salat sa prinsipyo; ang kanilang mga motibo ay hindi yaong uri na aakay sa kanila na piliin ang matuwid sa lahat ng pagkakataon. Ang mga lingkod ng Diyos ay nararapat na laging madama na sila'y nasa ilalim ng masid ng kanilang

nagpapagawa. Siya na nagbantay sa lapastangang piging ni Belshazzar ay nasa lahat ng ating mga institusyon, sa tanggapan ng pagtutuos ng mangangalakal, sa pribadong pagawaan; at ang walang-dugong kamay ay kasing-tiyak na nagtatala ng iyong pagpapabaya gaya ng itinala nito ang kakila-kilabot na hatol sa haring mapanlapastangan. Ang hatol kay Belshazzar ay nasulat sa mga salitang apoy, “Tinimbang ka sa timbangan, at nasumpungang kulang”; at kung mabigo kang tuparin ang iyong mga pananagutang ipinagkaloob ng Diyos, gayon din ang magiging iyong kahatulan. Mga Mensahe sa mga Kabataan, 229.